

Comentariul operei Scaunele de Eugen Ionescu - prima parte

Aparuta in 1951 si jucata pentru prima oara in 1952, piesa Scaunele a suscitit interes in randul spectatorilor, criticilor si dramaturgilor contemporani care au vazut in ea un esec.

Scaunele este o piesa de teatru care nemultumeste prin descrierea naivitatii grosolane a personajelor, prin faptul ca nu are o coerenta logica un subiect o conceptie asupra vietii, prin faptul ca nu este exigenta cu lumea ca nu prezinta nici un fel de teza ca nu acuza ca nu da nici un fel de solutie. Ea este asemenea unui tablou in care formele se dezbină prin culori. Important este inasa faptul ca tabloul exista ne sta in fata ochilor ca o expresie, sta in picioare. E ceva pur, curat e o constructie noua in care nu mai apar fragmente de pastisa din istorie.

Daca ar fi sa o incadram intr-o anumita conventie, am putea sa spunem despre ea ca este o drama a neputintei de a comunica.

Descoperim in "Batranul" din Scaunele un personaj scenic care parodiaza autorul, caci criza comunicarii autorului, care nu ajunge intotdeauna cu mesajul sau la spectator, pentru ca mesajul sau, considerat absurd este de altfel asemanator cu realitatea care de cele mai multe ori este de necrezut.

Piesa Scaunele se desfasoara dupa un scenariu aproape fix, la fel ca in Locatarul, Sectia, Cantareata cheala.

Batranul si batrana isi traiesc ultimile clipe ale unei vietii anodine, mic burgheze, echilibrata prin anost, abia animata de unele mici amintiri care sfasesc in franturi de cuvinte, vag plictisitoare. Seara de seara, ca in "1001 de nopti", batranul spune o poveste pe care n-o va sfarsi niciodata. Povestirea este fragmentata totul intra in banal, aparent in nefiresc in realitate in tragicul existentei lipsite de sens.

Batranul si batrana sunt personaje arhetipale intr-o lume arhetipala in acest bloc unde locuiesc cei doi batrani, excesiv de politicieni unul cu altul, nu se traieste si nu s-a trait. Personajele sunt nistemorti vii care intr-un ultim spasm incearca sa lase o dara in urma lor. Piesa s-ar fi putut foarte bine numi si "mesajul" caci cei doi amintesc despre acesta, despre mesajul pe care batranul il va transmite lumii in aceasta seara, mesaj stiintific, opera a vietii lui, pe care nu poate s-o transmita el ci autorul care va sti sa nuanteze si mai bine ideile lui.